

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: 24Csp/101/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123215689
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Keresztényi
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2024:7123215689.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou Mgr. Zuzanou Keresztényi vo veci žalobkyne: A. B., C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom v E. XXX, XXX XX F., zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 300 EUR takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 300 EUR v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 7.9.2023 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 300 EUR, titulom zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.
- Žalobu odôvodnila skutočnosťami, že v konaní vedenom na Okresanom súde Svidník pod sp.zn. 6 Csp 112/2021 sa v postavení žalobkyne spotrebiteľky úspešne voči žalovanému domohla určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Za porušenie spotrebiteľských práv si preto touto žalobou uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie.
- Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s tým, že žalobkyňa na zdôvodnenie tvrdeného nároku neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by zodpovedali právnej povahe uplatňovaného nároku a ktoré by zdôvodnili primeranosť žalovanej sumy. Zadosťučinenie je forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie poukázal na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia.
- Žalobkyňa v reakcii na obranu žalovaného uviedla, že samotný postoj žalovaného nielen v základnom konaní, ale aj v tomto konaní značí, že konanie o primeranom finančnom zadosťučinení má svoje opodstatnenie a zmysel. V zmysle právoplatného výroku rozsudku prvoinštančného súdu vydaného v základnom konaní je evidentné, že na súde úspešne uplatnila porušenie svojho práva, ako aj povinnosti žalovaného ustanovenej právnymi predpismi, čím bola naplnená hypotéza právnej normy uvedená v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Pripustením argumentácie žalovaného o nedôvodnosti zadosťučinenia by bola popretá samotná podstata a zmysel tohto inštitútu, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Žalobkyňa dala do pozornosti, že žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje, že táto jeho argumentácia nemala oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný. Práve postupom, keď žalovaný

nenáležitými prostriedkami procesnej obrany popieral nárok žalobkyne, len stupňoval stresové situácie a s tým súvisiace psychické vypätie. Je nepochybne zrejmé, že žalovaný zo zmlúv s rovnakým alebo obdobným obsahom inkasuje splátky aj v súčasnosti. Taktiež, primerané finančné zadostučinenie je inštitút, ktorý má plniť prevenčnú funkciu nielen voči žalovanému, aby sa k používaniu takýchto nekalých praktík opätovne neuchyľoval, ale aj voči ostatným dodávateľom na finančnom trhu. Čo sa týka výšky zadostučinenia, žalobkyňa poukázala (okrem iných) aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 194,98 EUR, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Mala za to, že pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania zadostučinenia pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Žalobkyňa poukázala na ust. § 4 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého ak predávajúci porušuje povinnosť uloženú súdom alebo osobitným predpisom zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky, považuje sa také konanie za osobitne závažné porušenie povinnosti predávajúceho. Ďalej uviedla, že uplatňovaním svojho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam považovala uplatnenú suma 30 EUR, nielenže za primeranú, ale aj zjavne nízku. Ak má tento inštitút reálne plniť svoj účel, tak je to možné priznaním peňažnej sumy v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo symbolická výška nemôže splňať.

5. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobkyne poukázal na súdnu prax, ktorá vyžaduje individualizáciu zadostučinenia vo vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9Co/61/2018, podľa ktorého primerané finančné zadostučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné vychádzať z aspektov materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napríklad náhrady škody.

6. Súd vykonal dokazovanie oboznámením rozsudku Okresného súdu Svidník.

7. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa sa v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 6 Csp 112/2021 proti žalovanému domáhala určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

8. Okresný súd Svidník rozsudkom č.k. 6 Csp/112/2021-55 zo dňa 24.11.2022 žalobe vyhovel a určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., v bode 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. 8500086931 zo dňa 27.10.2014 k Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500086931 zo dňa 27.10.2014 uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným, v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení Veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Z odôvodnenia citovaného rozsudku vyplýva, že zo zmluvy o revolvingovom úvere/žiadosti č. 8500086931 zo dňa 27.10.2014 súd zistil, že žalobkyňa vyplnením bodu 5. žiadosti/zmluvy žiadala a bol jej poskytnutý úver vo výške 1 170 eur so splatnosťou úveru 42 mesiacov, mesačnou splátkou vo výške 63,96 eura, celková čiastka, ktorú musí zaplatiť 1 671 eur, RPMN 25,93 %, ročná úroková sadzba 18,09 %, priemerná RPMN 44,06 %. Z Dohody o poskytnutí služby uzavretej podľa § 51 Občianskeho zákonníka súd zistil, že dohoda upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere. Z článku I. bodu 7.1. dohody je zrejmé, že žalobkyňa sa zaviazala, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne žalovanému odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zaviazala sa splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

Po preskúmaní tejto zmluvnej podmienky v súvislosti s citovanými zákonnými ustanoveniami mal súd za preukázané, že Dohoda o poskytovaní služieb v článku I. bodu 7.1. obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v znení, že žalobkyňa sa zaviazala, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne žalovanému odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V prípade tejto podmienky sa jedná o zmluvnú podmienku, pri ktorej žalovaný nepreukázal individuálne dojednanie so žalobkyňou a navyše táto zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech

žalobkyne ako spotrebiteľky. Vyplynulo to aj z výsluchu žalobkyne, že žalobkyňa vôbec netušila, že podpisuje aj dohodu o poskytovaní služieb, cena ktorých by sa jej mala premietnuť v mesačných splátkach. Pracovníčka žalovaného jej nič nevysvetlila, na nič ju neupozornila. Súd konštatuje, že odplata v pravidelných mesačných splátkach vo výške 2,56 % umožňuje získať na úkor žalovaného majetkový prospech. Dohoda neobsahuje presné určenie odplaty, za ktorú sa doplnkové služby poskytujú. Neuvádza sa v nej dôvod, prečo za rovnaké služby platí viac ten zákazník, ktorému je poskytnutý vyšší úver. V tomto prípade hodnota žalovaným požadovaného plnenia je k hodnote vzájomného plnenia, ktoré mal poskytnúť, v hrubom nepomere. Predmetná dohoda pre žalobkyňu nemá po materiálnej stránke žiadne výhody. Vymedzené služby sú len administratívneho charakteru a neposkytujú spotrebiteľovi žiadne reálne protiplnenie. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka predstavuje zoznam neprijateľných zmluvných podmienok a vypočítava zmluvné klauzuly, ktoré budú vždy a za každých okolností považované za neprijateľné. Špecifikum zoznamu spočíva v tom, že po jeho ustanovení zákonodarcom nemusí súd ďalej vykonávať test neprijateľnosti zmluvných podmienok. O určení neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky vo vzťahu k žalovanému súd poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 7CoCsp/46/2020 zo dňa 29.4.2021; sp. zn. 8Co/10/2020 zo dňa 27.2.2020; sp. zn. 10Co/30/2018 zo dňa 9.4.2019; sp. zn. 13Co/70/2019 zo dňa 19.6.2019; sp. zn. 15Co/67/2019 zo dňa 14.11.2019; sp. zn. 17Co/1/2019 zo dňa 21.5.2020; sp. zn. 18CoCsp/127/2019 zo dňa 27.5.2020; sp. zn. 20Co/86/2018 zo dňa 21.8.2018; sp. zn. 22Co/47/2019 zo dňa 14.5.2019; sp. zn. 23CoCsp/21/2020 zo dňa 27.5.2021; sp. zn. 25Co/22/2018 zo dňa 30.8.2018, na ktoré poukazuje aj žalobkyňa. Predmetná odplata je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to podľa citovaného § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné zmluvné podmienky sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. Ak preto dodávateľ využíva spoplatnenie konkrétnych úkonov alebo služieb, môže v zmysle § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka na spotrebiteľa prenášať len také nákladové bremeno, ktoré bude sledovať prospech spotrebiteľa v prevažnej miere.

9. V konaní nebolo sporné, že vyššie citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 7.2.2023.

10. Podľa ust. § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v znení účinnom od 11.6.2013, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Súd uplatnený nárok po právnej stránke posúdil podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľov, vychádzajúc tiež z nasledovných princípov a výkladu, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššej súdnej autority. Tento výklad dáva zároveň odpoveď na procesnú obranu žalovaného, ktorú súd pokladal za nedôvodnú.

12. Citované zákonné ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie

Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.

13. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

14. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privediť spotrebiteľovi ujmu. Súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

15. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť jeho alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci"). A tak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“. Zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku, nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky.

16. Súd vo vzťahu k otázke predpokladov pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa poukazuje aj na uznesenie NS SR sp. zn. 7 Cdo 92/2021 zo dňa 30.6.2022 (rozhodnutie č.48 v Zbierke OPK č.4/2022).

V posudzovanej veci krajský súd zmenil vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol. Krajský súd mal za to, že pre priznanie primeraného zadosťučinenia nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Samotný záver súdu prvej inštancie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho, neznamenajú ujmu na strane žalobcu.

Dovolačím súd (NS SR) rozsudok krajského súdu zrušil.

Najvyšší súd SR pritom poukázal na svoje závery, uvedené v uznesení č.k. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným

kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

17. Najnovší vývoj judikatúry vo vzťahu k posudzovanej otázke ide ešte „ďalej“. Podľa názoru NS SR konštatovanie porušenia práva spotrebiteľa postačuje aj v samotnom konaní o primeranom finančnom zadosťučinení alebo v inom samostatnom konaní a to aj len ako predbežná otázka (viď uznesenie NS SR sp.zn. 3 Cdo 31/2020 zo dňa 25.5.2022; v Zbierke rozhodnutí OPK NS SR pod č.30/2023).

18. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti, je teda jediným rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia.

19. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne proti žalovanému uplatnila na súde porušenie svojich práv na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve, keď jej žalobe súd v celom rozsahu vyhovel. Splnila tak predpoklad, ktorý citovaný zákon vyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobkyňa preukazovala existenciu a výšku vzniknutej ujmy.

20. Čo sa týka výšky uplatneného nároku, súd sa stotožňuje s argumentáciou žalobcu, že žalobkyňa utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, keď bola nútená hájiť svoje právo na súde a v rámci tohto základného súdneho konania sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vysporiadať aj s procesnou obranou žalovaného, ktorý nárok žalobkyne neuznal a žiadal žalobu zamietnuť (rovnako, ako napokon aj v tomto následnom konaní o priznanie zadosťučinenia). Výška uplatneného zadosťučinenia (300 EUR) nie je zjavne neprimeraná povahe a rozsahu porušenia jej práv, čo zodpovedá zákonom sledovanému účelu (poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov). Priznané zadosťučinenie nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku žalobkyne ako spotrebiteľa.

21. Podľa ust. § 262 ods.1 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

22. Podľa ust. § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods.1 CSP. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

24. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. (§ 48 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku).